

***Gebeurtenissen van gisteren bepalen
mee vandaag***

Verkeersongeluk

Leopold Lindelauff
Februari 2025

15 maart – 14:45 uur

'En? Wat hebben we?' Annemie Thijs kijkt haar collega, Joost Hermans, aan. Zij zelf is drie-en-veertig en al een jaar of vijftien werkzaam bij de verkeerspolitie, terwijl Joost net komt kijken, zeg maar. Vijf-en-twintig, ambitieus en bij tijd en wijle betweterig. Althans dat is toch het gevoel dat ze aan hun eerste drie weken samenwerking over heeft gehouden. Naast ambitie en eigenwijs zijn heeft hij naar haar mening ook wel schoonheid. Hoewel ze haarzelf te oud voor zo een jong ding voelt, zou ze toch wel eens. 'Hallo, ben je er nog?' hoort ze hem ineens vragen. Dagdromen, dat is haar al lang niet meer overkomen. De laatste keren zal op de middelbare of misschien nog een enkele keer op de politieschool geweest zijn. Zo slecht heeft ze het toch helemaal niet in haar leven dat ze zo zou moeten verlangen naar een jongeman als Joost. Sinds een jaar of acht woont ze samen met Nico. Een nog steeds goed uitziende en knappe – op alle mogelijke vlakken – man. Zelfde leeftijd, zelfde ideeën over het leven én ook werkzaam bij de politie, bij de dienst speciale interventies. Wat haar met momenten nogal wat zenuwen en angsten bezorgd. Tot nu toe echter telkens onnodig. Ze hoopt er nog steeds op dat hij ooit voor een andere afdeling zal kiezen, een met minder gevaar voor lijf en leden.

'Die auto' ze wijst naar een enorm zwart bakbeest dat enigszins scheef en half op de

rijweg staat en waarvan de voorwielen deels in het gras gezakt zijn 'heeft dat voertuig' nu wijst ze naar een kleine auto die tot zoiets als een prop herleid is doordat die – waarschijnlijk – met volle vaart door dat zogenaamde bakbeest van een zijkant is geraakt waarna die enkele keren rond is getold, over de kop geslagen dus. De chauffeur ervan, Miep Cordewener volgens de gegevens die ze via het kenteken hadden weten te achterhalen, was – volgens de medici – op slag dood geweest. De chauffeur van het bakbeest, zoals Annemie zulke voertuigen consequent blijft noemen, volgens haar zouden zulke monsters verboden moeten worden, te zwaar, te log, te groot en vooral té gevaarlijk, staat op enkele meters van het kruispunt waar alles gebeurd is, een sigaret te roken en een kop koffie te drinken. Koffie die hij zelf bij had in een thermoskan. 'geramd en totaal los gereden' maakt ze tenslotte haar zin af. Ze staan naast een kruispunt waar verkeerslichten regelen wie wel en wie niet door mag rijden. Op de ene straat mag negentig en op de andere vijftig gereden worden. 'Heftig zeg' reageert Nico, die een tiental minuten later dan haar op deze plek is aangekomen omdat hij net op dat moment een korte pauze had. 'Geen probleem' hadden ze op de centrale gezegd en ook Annemie had het geen probleem gevonden. 'Hier gaat voorlopig niemand weg' had ze gezegd nadat zij ter plekke was geraakt en de ravage gezien had. Ze was meteen het verkeer, dat als vanzelf stil was komen te staan, gaan regelen. Hiervoor had

ze onder andere met haar auto de rijbaan die door het ongeluk onbruikbaar was, afgesloten en al het andere verkeer handmatig omgeleid. Zodra Nico er was geraakt, had ze die gevraagd om de verkeerslichten allemaal knipperend op oranje te zetten. Collega's van de brandweer, die er ook al snel waren geraakt, hadden met behulp van hekken die ze standaard in hun auto hebben staan, de rijbanen nog verder aangepast zodat het aankomende verkeer, zeker nu het begin van het spitsuur naderde, op een rustige en kalme wijze stapvoets voorbij kon rijden.

Diezelfde collega's hadden de bestuurster die nog in de auto geklemd zat er enkel uit kunnen halen door de auto in stukken te zagen. De kans dat Miep Cordewener daar levend uit zou worden gehaald, hadden die brandweerlui meteen als onmogelijk beschreven. Achteraf bleken ze, helaas, gelijk te hebben. Annemie was daar nog steeds van onder de indruk, zoals van elke dode in het verkeer waar ze persoonlijk mee te maken had gehad. Of dat nu door te veel drinken, gebruik van drugs, te hard rijden, in slaap vallen of welke reden dan ook was, telkens weer voelde zij dat. En bij iemand als deze Miep zeker. Ze waren in hetzelfde jaar geboren en verschilden, zo had ze in de gegevens gezien, maar enkele weken. Dat had ik kunnen zijn, denkt ze dan. Ook nu weer.

Haar collega's die de ongevalsplek onderzoeken en onder andere foto's maken, maten nemen en op die manier trachten te achterhalen hoe dit

had kunnen gebeuren – niet dat het iets aan de gevolgen af doet, denkt Annemie dan telkens weer wanneer ze die in hun witte pakken bezig ziet – zijn druk in de weer. Een van hen komt naar haar toe en vraagt: ‘Werkten de lichten behoorlijk?’ Goeie vraag denkt ze. Zij had die uit gezet om daarmee te voorkomen dat iedereen die het kruispunt naderde bij groen vol gas door zou rijden. ‘Ik denk het wel, je zult begrijpen dat dat niet mijn prioriteit is, als het hier zo uit ziet’. Hierbij wijst ze naar de kleine verongelukte auto. Haar collega knikt. ‘Iemand zou door rood gereden moeten zijn’ zegt deze. Zij kan enkel maar knikken, dat lijkt haar een logische conclusie. ‘We zouden via sociale media navraag kunnen doen of mensen dashcams aan hadden staan’ reageert haar collega. ‘Hoe is het met dat monster daar?’ vraagt Annemie terwijl ze naar het bakbeest verderop wijst. Waarna ze haar collega al snel die richting uit ziet lopen. Zelf blijft ze op haar plek staan. Het kruispunt is nog steeds niet vrij gegeven, daarvoor liggen er nog te veel carrosseriedelen her en der verspreid, waar een aantal personeelsleden van de brandweer druk mee in de weer zijn. De meesten met een eenvoudig uitzijnde straatbezem – waarvan zij, via Nico, weet dat de haren afkomstig zijn van de palmyra palm en dat het bassine wordt genoemd – die alles naar een en dezelfde plek vegen. Waar een van hun collega’s alles met een soort van grote blik en veger oppakt en in een van hun containers laat vallen. Ze ziet dat intussen ook een grote

kraanwagen aan is gekomen die uiteindelijk de restanten van het ineens gedeukte autootje op zal laden en naar de werkplaats van politie zal brengen om die daar volledig uit elkaar te halen om te achterhalen of een technisch defect de oorzaak van dit ongeval is geweest. Ook het bakbeest, zoals Annemie die noemt, of monster, zal daar ook naartoe gebracht worden. Ook die mag, ondanks tegenstribbelen door de chauffeur, geen enkele meter zelfstandig daar naartoe rijden. Na zo een ongeluk staan alle betrokkenen onder het gezag van justitie en politie. Annemie heeft gezien dat die chauffeur intussen al aan een blaastest onderworpen is, die zoals ze vernomen heeft, negatief was en dus geen alcohol of drugs aan heeft getoond. De resultaten van de bloedtest, die door een van de ambulanciers die snel ter plekke was, afgenomen is, zullen pas over een dag of twee meer zekerheid kunnen bieden. Zij zelf en haar collega's die met die chauffeur hebben gesproken, hebben echter allemaal niet het idee dat hier sprake is van verdovende middelen. Eerder van een technisch defect bij de verkeerslichten, bij een van de auto's of – en dat is het meest waarschijnlijke – iemand is door rood gereden.

Annemie wandelt, zodra het kruispunt vrij gegeven is, samen met Joost naar die ene collega die vroeg naar de werking van de lichten. Hij staat met iemand van het bedrijf die het onderhoud aan de lichten en de erbij

behorende installatie verzorgd, te praten. Ze besluiten even te wachten en eventueel te luisteren wat daar gezegd wordt, nieuwsgierig als ook zij zijn naar de reden van dit vreselijke ongeluk. 'Alles werkt naar behoren' horen ze de monteur tegen hun collega zeggen. 'Voor het ongeluk ook?' vraagt hun collega. 'Wat zegt de dashcam, die je net zelf hebt gecheckt?' 'Dat het aan die kant groen was en dat hij dus zonder problemen met negentig kilometer per uur het kruispunt over kon steken'. 'Nou dan'. De twee mannen kijken elkaar aan. Annemie ziet twee strijders tegenover elkaar staan, beiden erop gericht te winnen. In dit geval, gelijk te hebben. Maar kan dat wel, hier? 'Heren' onderbreekt ze hen zo vriendelijk als mogelijk, waarbij ze haar allermooiste glimlach boven haalt. Die waar, volgens haar Nico toch, geen man tegen op kan. Ze kijken elkaar aan en ze ziet hun norske blikken verzachten. 'Kan het zo zijn dat beide kanten groen toonden?' 'Alles kan' zegt de monteur mokkend. 'Komt het vaak voor?' Nu schudt die het hoofd. Ze hoort hem echter niet voluit "nee" zeggen. 'Dat kan dus' concludeert zij. Hierop trekt de monteur zijn schouders op en gaat die op weg naar zijn bestelbus en maakt dat hij zo snel als mogelijk hier weg is. 'Verkeersongeluk' concludeert haar collega de onderzoeker. 'Het slachtoffer zal per ongeluk door rood zijn gereden, tenminste wanneer ze niet suïcidaal was natuurlijk. En aangezien de andere auto én veel zwaarder en steviger was én ook nog eens met een enorme snelheid op de zij van haar veel

kleinere auto inbeukte, heeft ze het niet kunnen overleven. Een niet functionerende installatie kunnen we zo goed als uitsluiten. Het filmpje van die auto toont heel duidelijk dat daar groen was'. Op zijn tablet toonde ze haar en Joost intussen het filmpje afkomstig van de dashcam van het monster, het bakbeest, zoals zij die noemt. Ze zien hoe die met drie-en-negentig kilometer per uur de lichten nadert en zonder enige twijfel die lichten met diezelfde snelheid passeert. En dan ineens, als in een flits komt daar dat kleine autootje aan gereden. En voordat je het weet zie je hoe die eerst weg wordt geduwd, begint te tollen, stil blijft liggen en dan nogmaals door de inmiddels iets langzamer rijdende auto volop wordt geraakt. Dat alles in minder dan drie seconden. Drie seconden die fataal zullen zijn voor Miep Cordewener.

Annemie vraagt Joost om te rijden. Zij is te zeer onder de indruk van wat ze gezien heeft om de auto te besturen. Zodra ze hun bureau hebben bereikt, wandelt Annemie naar het kantoor van de psychologische dienst en klopt daar op de deur. 'Binnen' hoort ze een vrouwenstem zeggen, waarop ze ook meteen op die uitnodiging in gaat, de deur opent en naar binnen gaat. In de linker hoek ziet ze Marijke achter een bureau zitten, een blonde aantrekkelijke vrouw van ongeveer haar eigen leeftijd waar ze al eens eerder mee gesproken heeft wanneer ze tijdens haar dienst iets

schokkends mee heeft gemaakt. 'Kom gerust ook wanneer het niet over werk gaat' had ze tijdens hun kennismakingsgesprek gezegd. Hierbij had Marijke de hele groep toegesproken waarbij ze had benadrukt hoe belangrijk het voor ieder mens is dat die psychische klachten bespreekbaar maakt. 'Daar hoef je heus niet gek voor te zijn' had ze ondermeer gezegd. 'Ook hoef je je daar niet voor te schamen, ook de mannen niet. Ook die kunnen een enorme druk voelen door zoiets. Ik weet' had ze gezegd 'dat mannen daar liever niet over praten. En ik weet ook dat vaak gedacht wordt dat mannen dat niet nodig hebben én dat nog te vaak gedacht wordt dat het niet mannelijk is om gevoelens te tonen en die te benoemen. Onzin, allemaal onzin'. Hierbij had ze iedereen een voor een aangekeken, ook de vrouwen. 'Dus, vrouwen' was ze toen verder gegaan 'wanneer jullie ook maar dénken dat mannen dat niet hoeven of dat hier in dit bureau hardop durven zeggen'. Hier had ze even gezwegen en was ze tussen de rijen deelnemers heen en weer gewandeld, iedereen aan kijkend. 'Dan zijn jullie mede schuldig wanneer mannen zich daarvoor schamen. Steun hen daarin, geef hen de moed om bij mij en mijn collega Sven aan te kloppen en binnen te stappen. Op die manier zorgen jullie er met z'n allen voor dat iedereen gefocust blijft en zo zorgeloos als mogelijk hun job kan doen'. Toen ze zweeg leek de stilte oorverdovend.

En nu, nu zit Annemie tegenover Marijke die, zoals altijd eerst over koetjes en kalfjes begint te babbelen. 'Hoe is het thuis? Alles goed met Nico? Enzovoorts. Annemie denkt dan altijd, hoe onthoudt die dat toch allemaal. Ze zal toch niet enkel van mij weten met wie ik samen ben. Of kent ze Nico misschien ook als collega? Natuurlijk, denkt ze dan verder. Waarom maak ik me daar druk over, wat zou het ertoe doen wanneer die elkaar kennen? Dat betekent toch helemaal niets. Ben ik nu echt zo onzeker en bang voor mijn relatie omdat Marijke en Nico elkaar misschien zouden kennen?

Ze zucht eens diep. 'En?' vraagt Marijke. Ze hebben beiden aan de vierkante tafel plaats genomen die in de andere hoek van de ruimte staat. De stoelen die daarbij staan, zijn iets minder recht en leiden tot wat meer ontspannen gesprekken. Annemie schudt haar hoofd en zegt 'Niets'. 'Ja ja, dat zal wel'. Zwijgend kijken de twee vrouwen elkaar kort aan, waarna Marijke zegt 'Vertel eens, wat kan ik voor je doen?' Waarop Annemie haar vooral vertelt hoe ze de beelden van het ongeluk heeft ervaren. Welke indruk dat op haar heeft gemaakt. 'Weet je' zo sprak ze 'ik heb vanop een afstand gezien hoe iemand uit die auto is gehaald en hoe die, zoals ik dat al zo vaak heb gezien, in die kist werd gelegd die dan aansluitend in die zwarte auto werd geschoven. Zoals gezegd zag ik dat alles vanop afstand gebeuren en beroerde dat me niet'. Terwijl ze dit vertelt, is haar blik naar

beneden gericht, alsof ze beschaamd is. 'Daar is toch niets mis mee' benadrukt Marijke. 'Is dat zo?' vraagt Annemie die haar hierbij aan kijkt. 'Het lijkt wel alsof ik afgestompt ben of toch op z'n minst begin af te stompen'. De blonde vrouw tegenover haar reikt voorover en biedt haar de rechter hand aan, waarop Annemie achteruit leunt, die hand daarmee ontwijkend. Marijke kijkt haar begripvol aan, waarop Annemie haar ogen weer neerslaat.

Voordat Marijke het goed en wel door heeft, staat haar gesprekspartner recht, zegt die 'Het heeft geen zin' draait van haar af en loopt die de kamer uit, de gang in.

Annemie stapt rechtdoor naar het kantoor van haar leidinggevende klopt op die deur en stapt, zonder op een reactie te wachten, binnen. Ze ziet dat er niemand is, draait weer om, terug de gang in en loopt dan bijna de persoon die ze zocht letterlijk tegen het lijf, hoofdinspecteur Marga Klomp. 'Thijs, wat is dit? Hoezo kom jij uit mijn kantoor?' 'Ik kan dit niet meer, ik neem ontslag'. 'Hola Thijs, kalmeer eens even. Kom'. Hierbij neemt hoofdinspecteur Klomp haar medewerkster zachtjes bij een arm en duwt ze haar de nog steeds openstaande deur van haar eigen kantoor binnen. 'Ga zitten, Thijs, ga zitten en kalmeer eventjes. Wat wil je drinken? Kom, laten we al eens beginnen met een glaasje water. Wil je misschien nog iets anders?' Tussen dit alles door heeft de hoofdinspecteur op een andere deur in haar kantoor geklopt. Hiermee

hoopt ze haar secretaresse in gang te laten schieten, hetgeen inderdaad gelukt is. Deze staat verbouwereerd en met een vragende blik toe te kijken naar hetgeen zich afspeelt. 'Kan ik iets doen?' vraagt deze in de hoop dat haar leidinggevende dit hoort. 'Een grog, bezorg me een hete grog'. 'Een grog, maar'. 'Niets maar, vraag maar aan Pol in de kantine, die kan die heel goed maken. Geloof me maar, ik kan het weten'. 'Maar, maar'. 'En anders een whisky, dat helpt ook tegen stress. En net daar heeft ze last van. Allee hop, ga'. Terwijl de secretaresse die in al die jaren dat ze voor Marga Klomp werkt, al veel mee heeft gemaakt – een dergelijke verzoek heeft ze echter niet eerder gekregen – op weg gaat naar de kantine en daar inderdaad een zekere Pol ontmoet die haar zo snel als het maar kan een glas warme thee – 'dat zal beslist ook goed zijn' had Pol gezegd nadat de secretaresse uit had gelegd wat aan de hand was – in schenkt, is het de hoofdinspecteur gelukt om brigadier Thijs – een van haar betere medewerksters – op een stoel plaats te laten nemen en daarbij enigszins tot rust te laten komen. Sneller dan verwacht ziet ze, tot haar verbazing en blijdschap ineens het hoofd van Pol over haar heen gebogen staan, met een glas waarin zo te zien whisky zou kunnen zitten, in zijn hand. 'Is dit?' vraagt de secretaresse. 'Heel goed, Marie, heel goed. Bedankt'. Zodra ze ziet dat deze terug naar haar kantoor wenst te gaan, zegt ze 'Nee, nee, wacht nog even. Misschien kun je nog iets notuleren zo meteen'.

Joost heeft intussen een rustig plekje op het bureau gezocht en gevonden. Hij zit op een van de houten banken in de fitnessruimte waar ze, indien ze tijd en zin hebben, altijd gebruik van kunnen maken. Het is hem niet naar fitnessen, enkel de rust en de stilte doordat er rond dit tijdstip nooit iemand is, hebben hem naar hier getrokken. Zijn uniform heeft hij verwisseld voor sportkledij. Hoe lang hij daar al zit wanneer een van zijn collega's binnen komt, weet hij niet. 'Hee, alles goed?' vraagt die. Joost kijkt op en ziet Gert, een van de oudere garde. 'Je ziet er niet echt bezweet uit' zegt die. Joost schudt het hoofd. 'Zeg, gaat het?' vraagt Gert nogmaals. 'Mwah' reageert Joost. 'En? Wil je er over praten?' 'Weet niet, misschien'. 'Nou, kom op dan. Je weet dat je niets moet oppotten. Zeker niet wanneer het over werk of vrouwen gaat'. Hierbij geeft Gert hem een vriendschappelijke klap op zijn been. 'En?' Vraagt die. 'Werk of vrouwen?' 'Beiden' antwoordt Joost. Hierop doet de oude rot, Gert, intussen tegenover Joost zittend, er enkel nog het zwijgen toe, waarna Joost een hele litanie ten gehore brengt over zijn collega Annemie Thijs. 'Enkel omdat zij al jaren dit werk doet, zou zij het allemaal beter weten. Dat ze verdomme blij is dat ik er met een andere, nieuwe en jonge blik naar kijk. Maar nee, ik moet dit zus en dat zo en niet anders. En dan te bedenken, een vrouw van veertig en nog wat, ze had mijn moeder kunnen zijn en soms voelt het ook zo. Wanneer ik met mijn moeder had willen samen werken zou ik wel thuis zijn

blijven wonen. En nu vandaag, dat was het toppunt echt waar. Ze zat daar bijna naast me te huilen in de auto toen we naar hier kwamen. En waarom? Omdat iemand verongelukt was, gedood dus bij een verkeersongeluk. Ik vroeg nog 'Ken je die misschien?' Maar nee, helemaal niet, zei ze. Dus ik vraag 'waarom huil je dan?'. Hierop keek ze me aan met een blik alsof ze water zag branden. 'Ben jij zo ongevoelig?' vroeg ze aan mij. Ik denk wat, ik ongevoelig? Ik ben toch geen mietje en ga toch niet bij elke dode in het verkeer grienen, wat is dat nu ineens? Ik ben het zat, hoor je, zat!' Gert had in stilte geluisterd, af en toe geknikt en met het hoofd geschud. Medeleven getoond. Hij was toen Joost uit was geraasd, zelfs naast hem gaan zitten en had een hand op zijn schouder gelegd. 'Rustig maar jongen' had hij gezegd. 'Ook voor jou zal dit waarschijnlijk meer stress opgeleverd hebben dan jij je realiseert. Het is nooit fijn wanneer mensen overlijden tijdens onze job. Dat is net zo zwaar eraan. Het is niet voor niets dat je bij de psychologische dienst terecht kunt. Joost zit ineens recht op. 'Nooit, never. Daar ga ik niet heen. Ik ben een man, een kerel een vent, hoe je het ook wilt noemen. Ik ben opgevoed door mijn vader die ook altijd bij de politie heeft gewerkt en nog werkt zelfs'. Hij is zelfs opgesprongen intussen. 'Ik laat me toch niet doen door zo'n trut. Dju zeg'. Hij draait om zijn as en doet er het zwijgen toe. 'En nu? Wat nu?' vraagt Gert. 'Dat is het net, dat weet ik niet. Daar zat ik net, toen jij binnen kwam, over na

te denken. Geef me eens advies.' 'Je kunt een andere collega vragen'. Hij knikt en zegt dan 'Met welk motief? Niet omdat ze een vrouw is, want dat accepteert niemand'. Gert schudt nu het hoofd. 'Onverenigbare karakters misschien?' 'Ja, dat klinkt stukken beter. Dat zou wel eens dé oplossing kunnen zijn. Bedankt'. Gert mompelt wat iets als 'Graag gedaan' gevolgd door 'En nu ga ik me uitleven' waarna die de deur naar de fitnessruimte opent en erdoorheen verdwijnt. Joost staat ook op en loopt naar de kleedkamer waar hij zijn privé kleding aantrekt. Voordat hij naar huis gaat, loopt hij in de richting van het kantoor van hoofdinspecteur Klomp om daar zijn vraag voor een andere collega voor te leggen. Wanneer hij enkele verdiepingen met de lift omhoog is gegaan en de gang in loopt waar zich het kantoor van die hoofdinspecteur bevindt, ziet hij hoe daar net op dat moment zijn collega Annemie naar buiten stapt. Hij zet een stap naar rechts waardoor hij onzichtbaar voor haar achter een muur kan blijven staan. Wanneer hij voorzichtig om het hoekje kijkt, ziet hij hoe zij zonder om te kijken de dichtstbij zijnde trap naar beneden neemt. Wanneer hij haar voetstappen heeft horen wegebben, zet hij zijn tocht naar zijn leidinggevende verder.

Annemie heeft intussen aan hoofdinspecteur Klomp duidelijk gemaakt dat ze erdoorheen zit. Dat ze het niet meer ziet zitten om telkens met dode mensen te worden geconfronteerd. 'Ik weet dat zoiets inherent is aan mijn job' had ze gezegd. 'Maar ik kan dat niet meer aan. Het zijn er intussen te veel geweest'. Marga Klomp had haar met veel medegevoel aangekeken en naar geluisterd. Ze was zelfs opgestaan en naar de overkant van haar bureau gegaan, had naast haar plaats genomen en haar rechter hand op een van haar benen gelegd. Toen had ze haar het advies gegeven om met de psychologische dienst contact op te nemen, waarop Annemie haar had laten weten daar reeds te zijn geweest, maar dat dat haar momenteel niet meer hielp. 'Rust heb ik nodig en iets anders aan mijn hoofd' had ze gezegd. 'En hoe zie jij dat dan?' Hierop had ze eerst haar schouders opgetrokken. Snel daarop zei ze echter 'Laat me enkele dagen thuis, misschien een of twee weken, zodat ik kan afschakelen en zoek samen met mij naar een andere job hier binnen het korps. Misschien een kantoorbaan die wel een link met de dienst daarbuiten heeft en toch minder stress oplevert'. Hoofdinspecteur Klomp was daar nu niet direct blij mee, met dat voorstel. Ze zou een van haar betere krachten buiten kwijt raken. Ze zag, terwijl ze er diep over na dacht, dat haar secretaresse voorzichtig een vinger opstak om op die manier haar aandacht te trekken. Ze knikte haar toe en vroeg 'Ja?' 'Merel zal over drie weken met zwangerschapsverlof vertrekken.

Annemie zou dan misschien in kunnen springen. Ik weet dat ik daar niets over te zeggen heb, maar wie weet kan dat'. Ze durft de zin haast niet verder af te maken wanneer ze het gezicht van de hoofdinspecteur bekijkt. Is die nu boos of denkt die nu na? Nog steeds, na al die jaren weet ze daar het antwoord niet op. En zij blijkt niet de enige te zijn. De redenen waarom Marga Klomp haar gezicht kan laten veranderen, is voor velen meestal een vraagteken en zijn moeilijk, onmogelijk haast, te lezen. 'Goed idee, zeer goed idee' antwoordt ze, waarbij ze haar twee gasten met een grote glimlach aankijkt. Uiteindelijk hadden ze afgesproken, Annemie en haar leidinggevende, genotuleerd door de secretaresse, dat Annemie formeel ziek wordt gemeld, de komende twee weken rust neemt en voordat ze zo meteen naar huis gaat voor ieder van die weken afspraken bij de psychologische dienst maakt, waarna ze de derde week halve dagen naar kantoor komt om met Merel samen een deel van de taken van Merel over te nemen en aan te leren.

Met die afspraken én een goed gevoel sluit Annemie de deur achter haar van het kantoor van hoofdinspecteur Klomp om op weg te gaan naar Marijke van de psychologische dienst. Hierbij ziet ze in het geheel niet dat haar collega Joost Hermans op weg is naar het kantoor dat zij net verlaat.

Marga Klomp zit net weer terug in haar stoel aan haar bureau nadat zowel haar secretaresse als een van haar beste medewerkster haar kantoor hebben verlaten, wanneer iemand op de deur klopt. Nadat ze snel in haar kalender heeft gezien dat ze geen afspraak vergeten is, roept ze 'Binnen'. Met verbazing ziet ze de collega van Annemie Thijs binnen stappen, Joost Hermans. Die naam is tijdens het vorige gesprek nog genoemd. Zij had willen weten hoe die volgens Annemie, evolueerde. 'Eigenzinnig, ambitieus en betweterig' waren de woorden geweest die Annemie had gebezigd. Op vraag van de hoofdinspecteur of hij klaar was om zelfstandig de juiste keuzes te maken en besluiten te nemen, had ze ontkennend gereageerd. Althans, 'Mijns inziens niet' had ze geantwoord. Hier had ze wel nog 'Hij kan mijns inziens het beste onder leiding van een man zoals Nico bijvoorbeeld, beter worden, groeien zeg maar' aan toegevoegd. 'Daar zal hij beslist meer respect voor hebben en beter naar luisteren'. De mond van de hoofdinspecteur was letterlijk open gevallen. 'Meen je dat nu?' Annemie had geknikt.

En nu ineens, staat die voor haar in haar kantoor. Ze zag dat hij nerveus was en niet op zijn gemak. Ook zag ze dat hij eerst naar de stoel leek te reiken maar daar echter van af had gezien. Ze biedt hem die ook niet aan. Dat doet ze nagenoeg nooit, zeker niet bij medewerkers die nog maar net zijn begonnen. Die stoel moest

eerst verdiend worden. Ze had daar geen vaste regels voor, deels maakte ze die keuze op gevoel. Maar na hetgeen Annemie haar over hem had verteld, zou het nog lang kunnen duren voordat hij er ooit op plaats zou mogen nemen. Discriminatie? Nee hoor, zij was hier de baas en die keuzes maakte ze zowel voor vrouwen als voor mannen. Respect was het minste dat ze van wie dan ook verwachtte. En al zeker van zo'n snotneus.

'Zeg het eens, jongeman. Wat kan ik voor je betekenen?' 'Nou, uhm, neemt u me niet kwalijk dat ik u hiermee lastig val, maar, uhm, ik, uhm'. 'Ja? Kom op, spreek, ik heb nog meer te doen vandaag'. Hierna begon een spraakwaterval te zagen en te klagen over haar vrouwelijke collega die zijn moeder had kunnen zijn en die hem ook op die manier behandelde. Hij had het gevoel dat hij niet serieus genomen werd en dat hij alle lastige karweitjes op moest knappen en dat zij daardoor de kantjes ervan af liep. Hij was van mening dat hij beter had verdiend. Bovendien was hij echt veel meer een mannenman en niet zo zeer goed in samenwerking met vrouwen. En zeker niet van die leeftijd.

Ze liet hem zijn zeg doen, waarbij ze trachtte – hoewel haar dat vele moeite kostte – hem niet met haar blikken te tonen wat ze van zijn betoog dacht. Toen hij uiteindelijk klaar was – nerveus was hij nog steeds dat kon ze duidelijk aan zijn trillende benen zien en het liefst wilde ze voorkomen dat hij om zou vallen, iets dat ze kon

verhelpen door hem een zitplaats aan te bieden wat ze echter bleef weigeren – vroeg ze hem wat hij nu concreet van haar verwachtte. 'Een andere, een mannelijke collega'. Ze knikte. 'Bij de verkeerspolitie of mag het ook een andere afdeling zijn?' 'Oh, uhm, dat kan ook? Een andere?' 'Ja zeker, bijvoorbeeld het team voor interventies. Die kunnen nog wat mensen gebruiken. Is dat niks voor jou? Stoere collega's die van aanpakken weten'. 'Daar zijn ook vrouwen bij, is het niet?' Zij knikte. 'Beiden, altijd beiden. Je werkt daar in een team met zowel vrouwen als mannen'. Hij knikte en zij zag hem denken. Bij het interventieteam kwam je normaal gesproken niet zo gauw, daar had je toch al wat jaren ervaring in het veld voor nodig. En toch bood zij hem dat aan. Betekende dat, zo bedacht hij zich, dat zij zo veel vertrouwen in hem had? En kwam dat dan door die Annemie? Zou die dat als advies gegeven hebben? 'Nou, wat zeg je, lijkt het je wat?' 'Als jullie denken dat ik dat aankan, ja hoor'. 'Nou dan, vanaf morgen kun je daar terecht, ik zal de desbetreffende leidinggevende daar zo meteen van in kennis stellen. Wat vind je daarvan?' 'Nou zeg, uhm, ik, uhm, bedankt mevrouw de hoofdinspecteur' sprak hij hortend en stotend waarna hij saluerend het kantoor verliet.

Met een grote glimlach op haar gezicht, zoals nog niet velen in het korps dat bij haar hadden kunnen waarnemen, belde ze haar collega die verantwoordelijk was voor het Team Interventie,

te weten Nico, de partner van Annemie. Met hem besprak ze gedurende zo'n twintig minuten de methode waarop deze jongeman, Joost Hermans, eens duchtig aan de tand gevoeld kon worden waardoor hij beslist tot meer – veel meer – zelfinzicht zou komen, waarbij tevens aan het respect voor anderen, met name vrouwen, gewerkt ging worden.

Annemie had nog ongeveer een half uur met Marijke gepraat. Die had het plan van hoofdinspecteur Klomp toegejuicht. 'Goed idee' had Marijke gezegd. 'Zowel die paar weken rust als de tijdelijke plek van Merel. Na die periode kun je dan nog altijd zien of je terug naar buiten wil, naar de verkeerspolitie. Misschien bevalt een kantoorbaan je wel beter dan je ooit voor mogelijk had gehouden. Of ben je blij wanneer je weer naar buiten mag en je daar weer mee bezig kunt houden. We zullen wel zien wat het zal worden'. Afgesloten had ze uiteindelijk met 'Beloof me dat je me minstens een keer per week een uurtje komt bezoeken'. 'Voor de gezelligheid zeker?' had Annemie met een lach op haar gezicht geopperd. 'Dat mag van mij hoor. Het hoeft niet altijd allemaal zo formeel te gebeuren. Ook informeel kan menselijk contact iets opleveren'. De twee vrouwen hadden elkaar als afsluiter langdurig en stevig geknuffeld waarna Annemie uiteindelijk naar buiten, naar haar fiets, was gewandeld.

Toen Nico aan het eind van zijn dagshift thuis kwam en zoals elke dag zijn spullen in de gang had achter gelaten, was hij meteen naar haar op zoek gegaan. In de keuken vond hij haar aan de kookpotten. 'Lieverd, hoe gaat het met je? Ik sprak jouw chef, Marga, en ze vertelde me dat je even een time-out nodig hebt en dat je zelfs een kantoorbaan gaat doen'. Zij draaide haar lichaam naar hem om en nam hem eens stevig vast. Knuffelde hem en trok hem nog dichter tegen haar aan, waarna ze hem een forse kus op de mond bezorgde. Toen ze hem los liet deed hij alsof hij naar adem moest happen en zei 'Nou van mij mag je me wel vaker zo begroeten hoor. Maar zeg nu, hoe gaat het?' 'Dat zie je toch en voel je toch. Ik ben blij dat jij er bent, dat je bestaat en dat wij elkaar kennen én dat wij samen in een huis wonen en in een bed slapen. Is dat enigszins een antwoord op jouw vraag?' Verbouwereerd en prettig verrast neemt hij haar nu stevig vast, tilt haar een stukje op en kust haar zodra hij haar weer op de grond plaatst. 'Je bent tevreden dus, ondanks dat je het moeilijk had vandaag?' Ze kijkt even van hem weg en knikt. 'Ja' zegt ze 'het was nogal moeilijk. Als je dat zag, die beelden, die mens in dat autootje, echt verschrikkelijk. Dat was er te veel aan, deze'. Hij knikt enkel en kijkt haar aan. 'Kom' zegt hij en biedt haar zijn beide armen aan. Armen waar ze met plezier tussen kruipt en die ze haar graag voelt – letterlijk – omarmen.

Een uur of wat later hebben ze in betrekkelijke stilte gegeten. Iets waar ze allebei blijkbaar behoefte aan hadden. 'En nu blijf je efkes thuis?' Zij knikt. 'Oh ja' zegt Nico ineens 'jouw chef vertelde me ook iets over jouw partner. Jij had je daar over beklaagd, hoorde ik'. Annemie knikte. 'Wil je daar iets over'. 'Een klootzak is dat, je kent die wel, zo van die jonge sneuzels die pas komen kijken en toch alles denken te weten en dan al zeker wanneer ze met een vrouw samen moeten werken, dan laten ze zo even tussen neus en lippen door horen dat zij, tot dat ras behoren dat alles beter weet, als man. Och schat, je wilt niet weten wat ik in die paar weken, hoeveel waren het er, drie geloof ik, wat ik in die drie weken af heb gezien. Zo minderwaardig ben ik nog nooit behandeld'. Annemie zwijgt en kijkt Nico aan. 'Maar hoezo weet jij daar ook van? Dat had niet per se direct iets te maken met mijn time out. Alhoewel'. Hij ziet haar nadenken. 'Doet er niet toe schat, of dat er wel of niet mee te maken heeft. Ik denk dat ook dat er mee te maken heeft. Jij bent al zo veel jaren, vijftien is het niet, bij deze dienst en dan komt zo een jochie, zo'n sneuzel als jij hem noemt, jou vertellen hoe het moet. Dat zal ook beslist aan je vreten. Ook dat mag je de komende weken vergeten. En ik'. Hier doet hij er het zwijgen toe, staat op en slaat hem zelf op de borst 'zal die sneuzel manieren bij gaan brengen en respect gaan leren. Zeker voor vrouwen en andere collega's'. 'Oh. Hoe dat zo?' Nico vertelt haar over het plan dat hij hiervoor

met Marga Klomp heeft besproken. Zelfs tijdens de afwas kan ze een glimlach niet onderdrukken zodra ze daar weer aan denkt.

29 maart – 08:45 uur

Annemie stapt van haar fiets af en plaatst die in het daarvoor bestemde rek. Het was heerlijk fietsweer geweest, het begin van de lente had zich reeds sinds de vorige week aangekondigd door zonnig en steeds warmer weer. Zelfs zo vroeg in de ochtend, net na acht uur, toen ze op de fiets stapte, scheen de zon volop en was de lucht helder blauw. Bomen, struiken en bloemen stonden volop in de bloei. Allerlei kleuren was ze gepasseerd, waarbij ze enkele keren was gestopt om met haar telefoon foto's te maken.

Ze vroeg haar zelf af of ze dat enkel deed omdat ze daarmee prachtige plaatjes maakte die ze eventueel met goede vrienden en vriendinnen op sociale media kon delen of dat het tevens een vertragingsmechanisme was om niet al te snel op het politiebureau te zijn, waar ze de afgelopen veertien dagen enkel twee keer naartoe was geweest om Marijke te ontmoeten. Die daar inderdaad, zoals ze beloofd had, telkens een gezellig moment van had weten te maken. Desondanks waren ze er tevens in geslaagd ook de wat zwaardere onderwerpen te benoemen, zoals al die doden waar Annemie tijdens haar carrière bij de verkeerspolitie mee te maken heeft gehad. 'Wat wil je?' had Marijke op een gegeven moment gevraagd. 'Ongevoelig daarvoor zijn?' Annemie had haar hoofd geschud. 'Nee, want dan zou ik hen niet meer als medemens beschouwen. Terwijl ik net bij de politie ben gaan werken om mijn medemensen